

at mindske risikoen for, at de erklæringer m. v., der indgår i forvaltningens afgørelsesgrundlag, indeholder løse eller underbyggede oplysninger til skade for den eller dem, der er part i sagen. Der henvises til betænkningen side 45.

Det af offentlighedskommissionen udarbejdede lovudkast indeholder ikke nogen bestemmelse, der hjemler private eller andre, der afgiver erklæringer til brug for en myndigheds afgørelser, adgang til at kræve erklæringen unddraget aktindsigt.

3. Spørgsmålet har formentlig størst praktisk betydning i relation til reglerne om *parters* ret til aktindsigt.

Efter de gældende regler i partsoffentlighedsloven er der kun adgang til at undtage erklæringer, der er afgivet til brug for en sags behandling, i det omfang dette har hjemmel i lovens § 2, stk. 1, jfr. dog også § 11.

Spørgsmålet blev berørt under folketingets behandling af forslaget til lov om partsoffentlighed i forvaltningen, navnlig i relation til en henvendelse fra Dansk Børneværnsforening til folketingsudvalget om, at der ikke burde indføres partsoffentlighed i børneværnsager. Dette ønske blev ikke imødekommet, idet man fandt det rigtigst også på dette område at blive stående ved den adgang til begrænsning af aktindsigtens omfang, som indeholdes i Lovens § 2, jfr. F. T. 1963/64 tillæg B, sp. 747 f. Under folketingets forhandlinger blev det i denne forbindelse nævnt, at hensynet til personer, som under sager om børns fjernelse fra deres hjem giver oplysninger om forholdene i hjemmet, efter omstændighederne må kunne berettigede børneværnene til i medfør af partsoffentlighedslovens § 2, stk. 1, at nægte oplysning om de pågældende *navne*. Derimod ville det ikke — af hensyn til børneværnenes interesse i fuldstændige og uforbeholdne oplysninger — i almindelighed være berettiget at hemmeligholde *indholdet* af de givne oplysninger for barnets forældre. Der henvises til F. T. 1963/64, sp. 4817 f. samt — i overensstemmelse hermed — pkt. 10 og 11 i socialministeriets cirkulære nr. 178 af 22. oktober 1964 om partsoffentlighed i børneværnsudvalgenes forvaltning.

4. Så vidt det er justitsministeriet bekendt, har det af udvalget rejste spørgsmål navnlig været fremme under administratio-

nen af partsoffentlighedsloven i en enkelt relation. Det drejer sig om spørgsmålet om, i hvilket omfang anmeldelser til myndighederne om påståede lovovertrædelser kan undtages efter bestemmelsen i partsoffentlighedslovens § 2, stk. 1.

I en række tilfælde vil sådanne anmeldelser være unddraget aktindsigt som følge af bestemmelsen i partsoffentlighedslovens § 11, hvorefter loven bl. a. ikke gælder for „sager inden for strafferetsplejen“. Det bemærkes i denne forbindelse, at justitsministeriet i en skrivelse af 15. november 1969 til skattedepartementet har erklæret sig enigt med departementet i, at sager, der rejses som følge af anmeldelser mod skatteydere for urigtig selvangivelse af indkomst og formue m. v. med henblik på at konstatere, om der er grundlag for strafferetlig forfølgning mod de pågældende efter kontrollovens §§ 13-15, må anses omfattet af partsoffentlighedslovens § 11.

For så vidt angår tilfælde, der ikke omfattes af partsoffentlighedslovens § 11, må spørgsmålet om, hvorvidt en anmeldelse kan undtages partsoffentlighed, bedømmes efter bestemmelsen i lovens § 2, stk. 1. Ved denne bedømmelse vil det kunne være af betydning, om erklæringen ifølge særlig lov hjemmel er undergivet tavshedspligt for den eller de tjenestemænd, der behandler sagen.

Efter partsoffentlighedslovens § 3 begrænser bestemmelser om tavshedspligt for personer, der virker i offentlig tjeneste eller hverv, ikke pligten til at meddele oplysninger efter loven. Det er klart, at man ikke kan omgå denne bestemmelse ved mere i almindelighed at undtage dokumenter, der omfattes af sådanne tavshedspligtforskrifter, med hjemmel i lovens § 2, stk. 1. Dette følger i øvrigt allerede af, at de almindelige og specielle lovregler om tavshedspligt som oftest sigter til spørgsmålet om meddelelse af oplysninger til andre end sagens parter. I de undtagelsestilfælde, hvor en forskrift om tavshedspligt også tager sigte på meddelelse af oplysninger til en part, vil de grunde, der har ført til at foreskrive sådan tavshedspligt, derimod i „praktisk taget alle tilfælde“ føre til, at oplysningerne må kunne hemmeligholdes efter partsoffentlighedslovens § 2, stk. 1, jfr. justitsministeriets bemærkninger til lovforslaget i F. T. 1963/64, tillæg A, sp. 1353.